

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa K. K.
przeciwko M. S.
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 lipca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 sierpnia 2018 r., sygn. akt V ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i przyznaje adwokat H. D. Ś. od Skarbu
Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 2.700,00
(dwa tysiące siedemset) zł, powiększoną o należny podatek
od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy
prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu
kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na pierwszej spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzyganiu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. I UK 271/11 - nie publ.). Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Skarżący swoje wątpliwości ujął w pytaniu: "Czy w ramach art. 355 § 2 k.c. adwokat będący profesjonalnym pełnomocnikiem powinien w sprawie, w której z oczywistych względów brak jest podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej

odmówić jej wniesienia i w zamian sporządzić opinię prawną o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, w której wyjaśni właściwość swojego stanowiska oraz poda prawidłowy tryb dochodzenia praw i interesów swojego klienta czy jednak mimo to powinien sporządzić i wnieść skargę kasacyjną?”.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera argumentacji jurydycznej wskazującej na występowanie odmiennych ocen przedstawionego problemu oraz na to, że przepisy dotyczące tej kwestii nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Skarżący poza przedstawionymi wątpliwościami nie zaprezentowała odpowiedniego wyводу prawnego i nie dokonała analizy orzecznictwa, z której wynikałyby jakiegokolwiek rozbieżności. Nie jest rolą Sądu Najwyższego domyslanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ. i z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.).

Ubocznie należy wskazać, że Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż adwokat i radca prawny odpowiadają za szkodę wyrządzoną mocodawcy na skutek swoich zaniedbań i błędów prowadzących do przegrania sprawy. W razie przegrania sprawy w postępowaniu kasacyjnym już na etapie przedsądu, poszkodowany powinien wykazać dwie kumulatywne przesłanki, polegające na prognozowaniu stanów hipotetycznych, ale takich, które mają wysoki stopień prawdopodobieństwa ziszczenia się w rzeczywistości. Po pierwsze, że opracowana inaczej, z większą starannością i na lepszym poziomie merytorycznym skarga kasacyjna zostałaaby przyjęta do rozpoznania i po wtóre, że po przyjęciu tej skargi, zostałaaby ona uwzględniona na korzyść poszkodowanego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., V CSK 189/13, nie publ.). Pełnomocnik nie odpowiada wobec mocodawcy (odpowiednio: osoby, której świadczy pomoc prawną z urzędu) za negatywny wynik postępowania. Nawiązany między nimi stosunek prawny nie ma bowiem cech umowy rezultatu, lecz jest umową starannego działania. Dla przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej pełnomocnika nie wystarczy wykazanie niezachowania należytej staranności zawodowej, ale konieczne jest

udowodnienie, że istniało wysokie prawdopodobieństwo uzyskania korzystnego rozstrzygnięcia, zaprzepaszczone wyłącznie z przyczyn leżących po stronie pełnomocnika. Sytuacja taka zachodzi m.in. gdy pełnomocnik wadliwie sformułował żądanie, nie podniósł zarzutów materialno-prawnych (przedawnienia, potrącenia, zatrzymania; zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 sierpnia 2017 r., II CSK 749/16, nie publ.).

W niniejszej sprawie Sąd ocenił, że postanowienie Sądu Najwyższego odmawiające przyjęcia skargi nie wskazuje na błędy pozwanej i nie może stanowić podstawy do twierdzenia o jej umyślnym działaniu na szkodę powoda. Skarga nie została odrzucona. Sąd wskazał, że powód nie wykazał, żeby przy innym sformułowaniu skargi miałyby ona szansę na przyjęcie jej do rozpoznania.

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Ze względów podanych powyżej Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).